Kerran jätkä metsän miesi,
rakentaja rankapinon
tulensa teki kivelle,
nuotiosta lämpöpaikan.
Renkun laittihe risusta,
oksan kahvipannullensa.
Kävi sumpille tyvelle,
kannon päälle istuksihe.

Yksin maistoi kahviansa,
itseksensä niin kuin aina.
Siinä sitten mietiskeli
mitä mielehen tulevi.
Kuullosteli, kummasteli,
kaiken keskeen kaipaeli:
Miksi häl ei kumppania,
ei ees kahvin kaatajata?

Siinä ryysti kahviansa,
sumppivettä maistelihe.
Tuli kuukkeli tulille,
onnenlintu oksan päälle.
Kovin siinä tirskutteli,
käännähteli, kurkisteli,
kuin ois tahtonut puhua,
asioita arvuutella.

Suli mieli yksinäisen,
vei jo suutakin hymyhyn.
Palan laittoi leivästänsä,
kyrsän kokkareen kivelle.
Siitä kohta onnenlintu,
lensi kuukkeli likelle.
Tuli aivan tuohon asti,
käen koskeman lähelle.

Virkkoi mieskin linnullensa,
vihellellen vastaeli.
Siirtyi kuukkeli lähemmä,
aivan leivän tuntumahan.
Kohta nokkasi palasen,
murun vierahan varaisen.
Sitten siirsi sen sivulle,
laittoi oksan haarukkahan.

Katselevi, kääntelevi,

nokallansa onnenlintu.
Jo se haukkasi palasen,.
maisto se maun kahvileivän.
Hyvin tuntui maistuvankin,
kohta nokkasi loputkin.
Silloin mies jo kutsuskeli
käen antoi kuukkelille.

Lensi kuukkeli käelle,
istui päälle peukalonsa.
Sepäs katsoi silmillänsä,
kumarsi ja suun avasi.
Kiitti kun sai kahvileivän
iloksensa pieni lintu.
Kumarteli, kiittelehti,
kunnes se sai taas palasen.

Teki päivistä paremmat
mies ja pieni onnenlintu.
toisillensa ystävykset
metsä n suurella salolla.
Tuli taaskin talven aika
joulun aika, onnen aika.
Vielä toisensa tapasi
mies ja miehen onnenlintu.

Tuli juhlan kynnyksellä,
jouluaattona mäelle,
mies jo kuusen hankintahan
pienen pirttinsä iloksi.
Toi myös toiselle osansa,
joululyhteen kuukkelille
Siitä laittihe sitomen
kauraherkun pystytteli.

Sinne metsän korpimaahan,
kauaksi asujamista
laittoi jouluksi iloa,
onnen linnulle osansa.
Kotona hän kuusen laittoi,
koristeli kaunihiksi.
Niinpä sitten ystävykset
 kaverukset joulun saivat.

Jos sä kuljet korpiteitä,
metsän polkuja kuleksit,

kohtaat siellä pienen linnun,
kuukkelin kotikololla.
Viepä sille terveiseni,
tuttavalleni iloksi,
et ois onnesta osansa
korvenkasvatin elossa.

Näin on laulu metsän linnun,
onnenlinnun olletikin,
muisto vanhan metsän miehen,
entisaikojen elosta.
Kuinka kerran laulun lauloi
ystäväksi yhden miehen.
Sepä laulu kuukkelista
onnenlintusen ilosta.